

«Ποιός μπορεί να σωθεί;» (Κυριακή ΙΒ΄Ματθαίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

«ακούσας δε ο νεανίσκος τον λόγον απήλθε λυπούμενος • ην γαρ έχων κτήματα πολλά».

Στο απογοητευτικό ερώτημα των Μαθητών: «Ποιός μπορεί να σωθεί;», το οποίο θέτουν με βάση την ανθρώπινη πείρα και λογική, ο Χριστός απαντά: «Αυτό είναι αδύνατο για τους ανθρώπους· για τον Θεό όμως όλα είναι δυνατά».

Κάτι ανάλογο συμβαίνει γενικότερα και με την ανθρώπινη λογική, όταν έρχεται αντιμέτωπη με μεγάλα και σοβαρά πνευματικά ζητήματα. «Άραγε, πώς η παρουσία του Θεού μπορεί να μπει στη ζωή των ανθρώπων; Γιατί ο Θεός κάνει την πίστη τόσο δύσκολη;», διερωτάται ο άνθρωπος μέσα στις αμφιβολίες.

Πίστη και λογική

Πίστη είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έ-λεγχος ου βλεπομένων», μας λέγει η Αγία Γραφή. Είναι η βεβαιότητα ότι υπάρχουν όλα όσα η χριστιανική μας ελπίδα αποκαλύπτει, χωρίς ακόμη να έχουν γίνει απτά. Είναι αποδοχή πραγμάτων που, ενώ δεν τα βλέπουμε, η πίστη μας πληροφορεί ότι είναι πιο βέβαια κι απ' όσα αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας. Με αυτή την εμπιστοσύνη και υπακοή

στον λόγο του Θεού ανοίγουν νέες δυνατότητες στη ζωή. Η θέληση οπλίζεται με νέα δύναμη και επιμονή, διότι στηρίζεται στη βεβαιότητα ότι «ουκ αδυνατήσει παρά τω Θεώ παν ρήμα».

Η ουσιώδης ανάγκη του ανθρώπου

Η εμπιστοσύνη και η υπακοή στον Θεό τελικά ανατρέπουν το κατεστημένο και δημιουργούν νέες, ευλογημένες καταστάσεις. Η πλέον ουσιώδης ανάγκη του ανθρώπου είναι η γνώση του Αληθινού Θεού. Η γνώση αυτή είναι τόσο σπουδαία, ώστε ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος να λέγει: «Μη συγκρίνεις εκείνους που ποιούν σημεία, και τέρατα και δυνάμεις στον κόσμο με εκείνους που ησυχάζουν μέσα στη γνώση του Θεού».

Η Χάρη του Θεού μάς επισκέπτεται όταν εμείς διαμέ-νουμε σε κατάσταση ταπεινώσεως. Δεν παραβιάζει την ελευθερία μας. Μας περιβάλλει τόσο ιλαρά, ώστε μπορεί να μην την αντιληφθούμε αμέσως. Δεν πρέπει να αναμένουμε ότι ο Θεός θα εισβάλει στην καρδιά μας διά της βίας, χωρίς τη δική μας συγκατάθεση. Διότι σέβεται τον άνθρωπο, ταπεινώνεται ενώπιον αυτού. Όταν εμείς θελήσουμε να δεχτούμε τη Χάρη του Θεού, τότε τα παθήμα-τα του πνεύματος νικούν τα πάθη, καταργούν τη λογική του κόσμου μέσα μας. Και μια νέα ζωή, η χριστοζωή, ανατέλλει.

Ελευθερία και υπακοή

Το θέμα δεν είναι να γίνουμε απλώς καλύτεροι απ' ό,τι είμαστε σε μια συγκεκριμένη στιγμή, αλλά να βιώσουμε την καλή αλλοίωση και να γίνουμε καινή κτίση. Οι Χρι-στιανοί, όταν τηρούμε τις εντολές του Κυρίου, αφήνουμε τον εαυτό μας στα χέρια του Θεού. Αυτήν ακριβώς την ευλογημένη σύνθεση πίστεως και ελπίδας, ελευθερίας και υπακοής, καλούμαστε να πραγματοποιήσουμε. Εάν τα μάτια της ψυχής μας βλέπουν με απλότητα, τότε θα αντιληφθούμε την ομορφιά και την απειρότητα της φωτοφό-ρου Βασιλείας του Θεού. Και τότε η ψυχή μας θα λάβει τη λύση όχι μόνο σε ένα πρόβλημά μας αλλά και για σειρά άλλων προβλημάτων που μας απασχολούν.

Ο Θεός ζητά την εμπιστοσύνη μας στο παρόν, αλλά και στο μέλλον, το οποίο ακόμη δεν υπάρχει. Αυτή η πίστη, την οποία οφείλουμε να βεβαιώσουμε με τη ζωή μας, μας καθιστά ικανούς να φέρουμε τον σταυρό του παρόντος και προκαλεί την ιστορία. Αυτή είναι η αδυναμία της χρι-στιανικής πίστεως. Να ζει τον Σταυρό και να προσφέρει την Ανάσταση. Ο Θεός δεν είναι Εκείνος ο Οποίος εξα-ντλείται στην παρούσα στιγμή, αλλά είναι Εκείνος «όστις ζωοποιεί τους νεκρούς, καλεί τα μη όντα ως όντα» (Ρωμ. 4,17). Έτσι η πίστη μας γίνεται η χαρά του παρόντος, η

α-νάπαυση και ανακούφιση, η προσδοκία μας, γιατί το έλε-ος του Θεού μάς περικυκλώνει και δεν μας καταισχύνει.

(Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 184-187)